kolm head luggemisse tükki üllespanna, ja kui saab trükkitud, siis woiwad ennam kui tuhhat innimeste hinged sealt seest öppetust sada. Agga kus ta nüüd on? Luaga wäljapühhitud, tüdruk wiskas prüggi unniko peäle. Oh teie waesekesed! enne puhta tiwa külges, nüüd on ots teil mudda sees!

Ma mötlesin: Kui paljo innimesed peaksid weel Mapeäle jäma ellama, kui suur Jummal tahhaks ka nenda äkkiste kohhut moista, et kui innimesse süddame sulg warsi ei kirjota: „Säh, kissu kurrat!“

Oh sedda Jummala pitka meelt ning ütlematta kannatust! Kuida Temma katsub ja watab, parrandab ja leikab: eks temmast ommeti peaks ka weel üks kolbaw sullekenne sama; monni leht taewa ramatusse kirjotada.

Ja saab, ja inglid laulwad römo pärrast Allelujah!

Salmikenne.

„Jehowa, ärra nomi mind mitte ommas sures wihhas, ja ärra karrista mind mitte ommas tullises wihhas.“

„Issand, keik mo iggatseminne on sul teäda, ja mo öhkaminne ep olle so eest warjul.“ Laul. 38, 2. 10.

Üks kirri. 1840.

Armas hingekarjane. Minna palluks Jesusse lauale ülleskirjotada, ma pallun sind wägga süddamest, kui sa mind selle ilmalikko ramato sisse ülleskirjotud, pallu, et se üllem karjane, kes omma ello minno eest on jätnud, ja wimist werretilka lasnd risti sammast möda mahhajoosta minno patto pärrast, et se kirjotaks mind selle elloramato sisse ülles. Ja minnul on nüüd wägga kurbdus ja halle meel, et minna ei olle joudnud töeks tehha, mis ma sel surel redil lubbasin omma Issandale: „Sinno kätte annan minna omma waimo!“ — Agga minna ei olle mitte annud temma kätte, waid selle teise waimo kätte, kes minid iggawesse wallusse tahhab sata!

Nüüd tahhaks ma taggasi tulla, ja ueste lubbada: agga mis aitab se minno lubbaminne? Ma ollen so mittokorda lubband, ja ei sa töeks tehtud: oh lubba sinna, armas Jesus, ennast minnule, ja te sinna töeks minno sees! Mo südda öhkab wallo sees, et sa ei elland minno sees!

Eesti-ma rahwa Kalender 1854, lk. 24